

בג א מיי פים מהל
איכורי ביאה הל' פ
סור ייד מ' קסס :
גד ב ג מיי סס פז
כלסס כ :
גד ר מיי פז מהל
איכורי ביאה כלסס
כא ופיג מהל מחסרי
כססה הל' ג קושפ ייד
סיון קא ספיף ד :
ה נמי פייג מהל
קוממא מח הל'כ ופז
מהל מירוס הל'כז :

נליון הש"ס
גמ' מדאורייתא
מעליא בעיקר
מפ"א מוס' ד"ה איל

אבר הלכה כרבי אליעזר. חז"ג
דאין למדין הלכה מפי הש"ס
הא פסקין כפ"ק לעיל (דף ז') כרבי
אליעזר בארבע והא חד מינייהו :
והבא

ג'י' פרשנ'א זכר'א
זתם מעמא מאי בולד
[ט']
זת' :

[לפיל לג: וש"נ]

תוספי הרצ"ש

תחילה לי אד תביא
קרנ מסע כיון דקיל
וכל יא בחוק פורה :
ליבא תדעו תיובתה
דרבא דאמר רבא לומר
שאני משמעת
לעז בתק ים יובתה
ולא משמע ליה לערשי
לאתר מכאן בדיק
ופצאה פסא דית
לאחר יא יום משום
לאתר מכאן משום
אפילו בסמוך : תלדי

כתחלה נדח. פרט
דחורה לקדמותה בשביל
דחאה אתי דם פחד דא
דליכא שדות קסל דבא
שדאי לחלח בדם בתח

בתחלה רמסו וקצ'ו היה שעתה בראייה ראשונה . ולפי דלמה תיפסו אדעתן
הפסק ימים ספורים . ונראה לרש"י (כ"א) למה תיריד בתחלה נדה כלומר כיס
אמרינן כפ' בנות נותנים הדין שעתה אפי' דרב דאמר מעיין אחד הוא ודבא
דמסבסאא מעת לעת ומסבסאא לפקידה ופיר' דוקא מעת לעת כמש' אלא שעה
א' חס' אלא אמרנו הכי בנראה אחר דם פורד משום דלמה לרבא לרבא שדות כלל

האשמה קובעת לה וסת בימי דיבתה. כגון רמזה ג' פמ"ח תמ"ו לט"ו, אין זה
 ענין ע"מ דשמי יום וזה סדר מזה (לפני כל). שד"ך שו"מ. כשפסקו
 הדין קודם בחזקת טוהרה. והיכל ומחילת וקופו כמסרה וצמלן לער
 ידנה טלח שרמזה פמ"ח. סמכה לנקיט הרמזה, ורמזה למר ואחר
 דמח רמזה ימים שנינחם וסמכה אל סמרה יום הרמזה, וכלוה נקיס
 חזק למר, שיהו נקופו סמרה (לפני כל:).

יפא דמחמי חגי הכי בדקה ו' שחרית
לא הפרשה ואחר הימים בין דקה
נאלא עמאה הרי וז ספק וזה: לומר
כפ' צנות כומיס (לפיל לע.) קחמי כל אחד
עשר בחוקים טהרה ואחרין למא
הלכתי ואחר רבא לומר שאס
מראה בחוק י"א אינה מטמאה מעת
לעת ומחמיין קחמי מטמאה מעת
לעת ארישא דקחמי אחר הימים
דקה ומאלא טמאה וממחה הש"ס
ולא חותבייה כפ' צנות כומיס (סא)
ולא אפרוק: ולא קחמי מטמאה
מעת לעת: אריש דמקדק קאי ראתה
ועודה בבית אביה. כ"ה אומרים * כל
הלילה שלה וקאמר דאס רחמי לאחר
מכאן מטמאה מעת לעת: בתחלת
דדה. כחולות דמי דק"ל (לפיל דף יא.)
דיה עשה דרשויי ראשונה: ואז יש
לה וסת. קא סלקא דעמך אסיפא
דמחמי קאי דקחמי אחר הימים דקה
ומאלא טמאה וממחה מעת לעת ואס
יש לה וסת קבוע לאחר הימים דהיינו
ימי זיה וזמא דאס צו דיה עשה:
לומר שאינה קבועה. כפ' צנות כומיס * (לפיל לע.)

הגדות
(6) חמ' ד'ס
כרי וס
אכל סכ

תל אביב

(see back)

[לפיל כב.]

תוספי דרא"ש

לשכוי סעודת ליל ראש
אשר זה לראות שם
הם שתרעם סעודת
מאמול אבל הא
אשר לראות מאמול
דס מאמול בנק וא
שנתנת מזה: דריו
בזוקת מזה: תיסה
לעיל בלם ואסמ
דחה סם חסנה וסמלה
קס סמא חסנה
קס ר' חסנל
תחנה שיד לקנות
דחה רחנה כס שרש
אסמה

ה, וכן כל הימים מששלמו
שבעיני ושאר חמשה ימים
ימים, דחושבים שמה ראו
א ומונה לסירוגין (שס).
(שס). אחר אחר
לחמשים נעברה, אבל